

РЕШЕНИЕ

№ 3965

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9298** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е във връзка с Решение № 11013 от 15.07.2019 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 15098/2018 г., с което е отменено Решение № 5864 от 16.10.2018 г. на Административен съд-София град по адм.дело № 5316/2018 г. и делото е върнато за ново разглеждане исковата молба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], с която е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, срещу Националната агенция за приходите, с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер 10 740 лв., представляващи заплатено от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение за обжалване и защита срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/30.05.2012 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., отменен в едната му част с Решение № 931/22.06.2015 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, а в другата му част с Решение № 3056 от 04.05.2016 г. на Административен съд-София град по адм.дело № 7365/2015 г., оставено в сила с Решение № 12591 от 19.10.2017 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 7495/2016 г., ведно със законната лихва за забава върху размера на платения адвокатски хонорар, считано от датата на изплащане на възнаграждението до датата на предявяване на исковата молба, както и законната лихва върху главницата от датата на представяне на иска до окончателното

й изплащане и направените в производството разноски.

В исковата молба подробно са развити съображения за претърпени имуществени вреди вследствие на издаден административен акт, отменен като незаконосъобразен, като се акцентира върху причинно-следствената връзка между акта и вредите. В резултат се претендира Съдът да постанови решение, с което да осъди НАП да заплати обезщетение в общ размер 17 919,89 лв., от които главница в размер на 10 740 лв., законна лихва в размер на 6 451,89 лв. (към 18.05.2018 г.), както и законната лихва върху главницата от датата на представяне на иска до окончателното й изплащане, и направените в производството разноски. В съдебно заседание ищцовото дружество чрез процесуалния си представител адв.И. поддържа исковата претенция, и претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Ответникът по иска - Националната агенция за приходите, чрез юк.М. е представил отговор на исковата молба, в която оспорва иска, моли за отхвърлянето му и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В с.з. ответната агенция също заявява чрез юк.М., че оспорва иска. Представя писмени бележки с подробни съображения. Позовава се на изтекла погасителна давност.

Представителят на С. градска прокуратура, представлявана от прокурор К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

От исковата молба и отговора на същата е видно, че не се спори между страните, че по отношение на [фирма] е издаден Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/30.05.2012г., издаден от В. С. Г., на длъжност глинспектор по приходите при ТД на НАП-гр.С.. С посочения ревизионен акт са определени допълнителни задължения за данъчни периоди м.ноември и м.декември 2010 г. в общ размер на 300 263.55 лв. и е отказано възстановяването на ДДС в размер на 1 704 518.50 лв.

С жалба вх.№ 23-22-2125/04.07.2012 г. ищцовото дружество е оспорило по административен ред издадения спрямо него ревизионен акт. С Решение № 931/22.06.20015 г. (л.63 от адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ) Директорът на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП е отменил РА в частта на установеното задължение за лихва в размер на 173 507.72 лв. и в частта на отказано възстановяване на ДДС за м.ноември 2010 г. в размер на 1 704 518,50 лв., а в останалата част РА е потвърден.

По жалба на [фирма], в частта, в която е потвърден РА № [ЕГН]/30.05.2012 г. е образувано производство по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, предмет на адм.дело № 7365/2015 г. по описа на АССГ. По делото е постановено Решение № 3056 от 04.05.2018 г., с което АССГ е отменил РА в оспорената част. По касационна жалба на Директора на дирекция ОДОП-гр. С. е образувано адм.дело № 7495/2016 г. на ВАС, по което с Решение № 12591 от 19.10.2017 г., касираното решение на АССГ е оставено в сила.

С Договор от 20.06.2012 г. за обжалване, процесуално представителство и защита сключен между ищеца в настоящото производство [фирма] и адвокатско дружество "Р. и съдружници" е уговорено извършването на обжалване, процесуално представителство и защита срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012г., с дейности посочени в чл.1 "Предмет на договора", от пункт 1.1 до пункт 1.9. Между ищеца в настоящото производство и адвокатско дружество "Р. и съдружници" са подписани протоколи от

26.06.2011г. и 25.07.2012 г., установяващи предаването на жалба срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012 г., и допълнение към нея.

С чл.1, пункт 1.1.-1.3. от договора от 20.06.2012 г. е уговорено проучване и анализ на РД № 1203313/27.04.2012 г. и приложенията към него, проучване и анализ на РА № [ЕГН]/30.05.2012 г. и приложенията към него, както и изготвяне на жалба срещу РА до Директора на дирекция ОДОП-гр.С.. За уговореното възнаграждение съгласно пункт 3.1.1. от договора, е издадена фактура № 2572/20.06.2012 г., като е представено копие от платежно нареждане от 20.06.2012 г. за извършеното плащане в размер на 10 740 лв. от страна на [фирма] към адвокатско дружество "Р. и съдружници".

С чл.1, пункт 1.4.-1.6. от договора от 20.06.2012 г. е уговорено проучване на решението на Директора на дирекция ОДОП, изготвяне на жалба до АССГ, както и процесуално представителство и защита пред АССГ. За уговореното възнаграждение съгласно пункт 3.1.2. от договора при развилото се производство по адм.дело № 7365/2015 г. пред АССГ и с оглед изхода на спора, разноските, сторени от жалбоподателя по делото са присъдени с Решение № 3056 от 04.18.2016 г. на АССГ.

С чл.1, пункт 1.7.-1.9. от договора от 20.06.2012 г. е уговорено проучване на решението на АССГ; изготвяне на касационна жалба срещу същото и/или изготвяне на становище и защита при обжалване на решението от страна на съответния орган по приходите; процесуално представителство и защита пред ВАС. За уговореното възнаграждение съгласно пункт 3.1.3. от договора при развилото се производство по адм.дело № 7495/2016 г. пред ВАС и с оглед изхода на спора, разноските, сторени от [фирма] по делото, са присъдени с Решение № 12591 от 19.10.2017 г. на ВАС.

Установява се, че по отношение на коментираните по-горе факти, искът е насочен за присъждане на сумата в размер на 10 740 лв., заплатена за обжалване и защита срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012 г. в хода на административното оспорване пред Директора на дирекция ОДОП-гр.С..

По делото беше прието основно заключение по съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице К. К. със следните задачи, поставени от жалбоподателя и Съда:

1.1. Постъпило ли е плащане по банковата сметка на Адвокатско дружество "Р. и съдружници" на основание фактура № 2572/20.06.2012 г., с предмет: "Обжалване и защита срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012 г." пред административния орган, съгласно Договор за обжалване, процесуално представителство и защита (съгласно чл. 3.1.1) на сума в размер на 10 740 лв., включваща данъчната основа в размер на 8 950 лв. и дължимият данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 1 790 лв. за изготвяне на жалба срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012 г., и ако да, кога.

1.2. Внесен ли е в бюджета дължимият и платен ДДС от [фирма], в размер на 1 790 лв. по фактура № 2572/20.06.2012 г., издадена от Адвокатско дружество "Р. и съдружници".

1.3. Да изчисли размера на евентуално дължимата законна лихва върху размера на обезщетението по т. 1.1 за периода от датата на плащане на адвокатско възнаграждение – 22.06.2012 г. до датата на предявяване на исковата молба – 21.05.2018 г.

1.4. Начисленият ДДС по фактура № 2572/20.06.2012 г. (л.43) по адм.дело № 5316/2018 г. по описа на АССГ от Адвокатско дружество "Р. и съдружници" приспаднал ли е като данъчен кредит от страна на ищцовото дружество.

Съдът кредитира експертното заключение, прието без възражения в хода на съдебното производство, като компетентно изготвено, мотивирано, даващо отговор на

поставените задачи и съответстващо на събраните доказателства.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства от ищеца: с молба от 17.10.2019 г. – извлечение от Търговски регистър (л.10, л.24); с молба от 24.09.2020 г., документи, по които е работило вещото лице по допусната ССЧЕ (л.47).

По делото се прие за послужване адм.дело № 7365/2015 г. на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, Съдът направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК, във вр. с чл.1 ЗОДОВ. Във връзка с обсъждане на въпроса за допустимостта на исковата молба, следва да се посочи още, че наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ имат отношение към основателността на иска (Определение № 8484/25.06.2009 г. по адм. дело № 8437/2009 г. на ВАС, Определение № 14030/17.12.2008 г. по адм. дело № 9536/2008 г. на ВАС, Определение № 1492/04.02.2009 г. по адм. дело № 579/2009 г. и Определение № 6452/16.05.2018 г. по адм. дело № 5068/2018 г. на ВАС).

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е НАП, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и

пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

По същество исковата молба е частично основателна.

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от отменения като незаконосъобразен административен акт на ответника - РА № [ЕГН]/30.05.2012 г.

Съгласно относимата съдебна практика на административните съдилища и Върховния административен съд на Република България – Решение № 9424 от 10.07.2018 г. по адм.дело № 6424/2017 г. на ВАС, Решение № 9358 от 13.07.2020 г. по адм.дело № 5989/2019 г. на ВАС и др., за квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е дейността на органа – негов издател. Решаващият орган по чл.152, ал.2 ДОПК, издал Решение № 931/22.06.2015 г., с което е отменил частично РА № [ЕГН]/30.05.2012 г., е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения. Това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. В този смисъл определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт.

Както се посочи по-горе, между страните в производството няма спор по фактите-налице е ревизионен акт, отменен частично във фазата на административното обжалване. Производство по оспорване на ревизионния акт в конкретния случай се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на оспорването по административен ред. В Глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл.152-155, липсва норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Разпоредбата на чл.161 ДОПК, на която се позовава ответникът в отговора на исковата молба, е неприложима, защото има своето систематично място в Глава деветнадесета - "Съдебно обжалване на ревизионния акт" и предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част от жалбата, като Съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки.

Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос изобщо не е засегнат. В глава пета "Издаване на административни актове", раздел първи "Индивидуални административни актове", с разпоредбата на чл.47, ал.2 е предвидено на лицата по чл.44, ал.3 от същия кодекс да "се признават пътни и други разходи" от органа, водещ производството, преди издаване на акта по нормативи, определени от Министъра на финансите. Съгласно чл.59, ал.2, т.6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Налице е законова празнота и в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Издаденото решение на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. не съдържа разпореждане относно разноските.

За страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл.19, ал.1 от Закона за националната агенция за приходите, съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал.2 от същия член обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал.1 може да се искат след тяхната отмяна.

Съдът намира, че в конкретния случай са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред – налице е ревизионен акт, който е частично отменен по съответния ред - налице е ревизионен акт, който е частично отменен по предвидения в закона административен ред от горестоящ орган – Директор на Дирекция ОДОП – С., ЦУ на НАП [населено място], като е установена неговата незаконосъобразност в отменената му част; 2. Вреда от такъв административен акт в размер на платеното адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването на акта по административен ред, съразмерно на уважената част от оспорването и 3. Причинна връзка между отменения частично като незаконосъобразен ревизионен акт и настъпилите вредоносни резултат.

По предписанието на чл. 4 от ЗОДОВ държавата, в лицето на своите органи, дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Доколкото вредата може да произтича по принцип от намаление на имуществото на едно лице, то в случая е налице претърпяна вреда от страна на [фирма], произтекла от платеното адвокатско възнаграждение. Видно от датата на приложеното преводно нареждане (22.06.2016 г. - л.44 от адм.дело № 5316/2018 г.), преводът е извършен след приключването на производство по оспорването на ревизионния акт по административен ред, което е в съответствие с уговорено в приобщения към доказателствата Договор за правни услуги от 20.06.2016 г. (л.40 от адм. дело № 5316/2018 г.). В чл.3.1.1 от договора "Възнаграждения" е уговорен срок на плащане – 22.06.2016 г. и този срок е спазен. Затова заплатената сума от 8 950 лв. без ДДС за адвокатска защита във връзка с оспорването по административен ред следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменен незаконосъобразен административен акт.

Не така стои въпросът обаче по отношение на сумата в размер на 1 790 лв., представляваща платен ДДС. Видно от приложената фактура, неоспорена от страните, за осъщественото обжалване и защита в хода на административното обжалване реално са заплатени 8 950 лв. – адвокатско възнаграждение, както и 1 790 лв. ДДС. Не е спорно между страните по делото, че адвокатското дружество е регистрирано по ДДС и има право на данъчен кредит. В този смисъл сумата в размер на 1 790 лв. начислен ДДС, не се явява реална вреда за дружеството. В конкретния случай така направения разход за ползване на адвокатска помощ е справедлив и съразмерен на извършеното обжалване и защита срещу РА № [ЕГН]/30.05.2012 г. пред Директора на дирекция ОДОП, и е предмет на свободно договаряне между клиент и адвокат, но сумата в размер на 1 790 лв., платена за начислен ДДС, не се явява пряка и непосредствена вреда от отменения по административен ред РА. Налице е право на данъчен кредит за тази сума, а дали дружеството ще упражни това право е негов избор. Следователно исковата претенция относно сумата в размер на 1 790 лв. следва да се отхвърли като неоснователна (в този см.Решение № 9358 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм.дело № 5989/2019 г.).

Относно релевираното възражение за изтекла погасителна давност, отправено от ответника с отговора по исковата молба и съгласно указанията на ВАС, Съдът намира следното:

Исковата молба е депозирана до АССГ на 21.05.2018 г. с вх.№ 14768, отменителното Решение

№ 931/22.06.2015 г., е влязло в сила на 22.06.2015 г. Следователно искът е предявен преди изтичане на общата погасителна давност. ЗОДОВ определя специален ред и условия за обезщетяване на лицата, твърдящи увреждане на техните законни права и интереси. За неуредените в закона хипотези, включително погасителната давност, се прилагат общите разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Съгласно чл.110 ЗЗД давността за предявяване на иск по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална разпоредба в самия закон, е 5 години. Съгласно т.4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълкувателно гр.дело № 3/2004 г., ОСГК при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. В случая, както се посочи, отменителният акт на Директора на дирекция ОДОП е влязло в сила на 22.06.2015 г., т.е. преди изтичане на общата 5-годишна погасителна давност към датата на подаване на исковата молба.

Към датата на разглеждане на исковата молба при новото разглеждане на делото пред АССГ, и с оглед задължителните указания на ВАС, дадени с отменителното съдебно решение, респективно с отправеното възражение с отговора по исковата молба, Съдът установи, че общата петгодишна погасителна давност по отношение на претендираното обезщетение не е изтекла по аргумент на чл.115, б."ж" ЗЗД. Вземането е предявено на 21.05.2018 г., поради което давност не тече. Следователно отправеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен до размера на платеното адвокатско възнаграждение без заплатен ДДС, т.е. в размер на 8 950 лв. Съобразно задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им.

По отношение на иска за присъждане на законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 21.05.2018 г. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид основателността на иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, то претенцията за присъждане на законната лихва също е основателна и доказана.

По отношение на иска за заплащане на законната лихва в размер на 8 950 лв., която всъщност е мораторна лихва за забава, върху размера на обезщетението, считано от датата на заплащането на възнаграждението до датата на предявяване на исковата молба (20.06.2012 г.), Съдът намира този иск за неоснователен и недоказан. В ЗОДОВ няма изрична правна норма, която да сочи на дължимост на мораторна лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на чл.86, ал.1 във вр.с чл.84, ал.2 ЗЗД и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора (Решение № 16917 от 17.12.2013 г. по адм.дело № 2366/2013 г. на ВАС и Решение № 667 по гр.дело № 1816/2008 г. на І ГО), като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.1 ЗОДОВ е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр.дело № 3/95 г. на ОСГК относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение. Съгласно т.4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е

заплатил обезщетението.

В конкретния случай на първо място началният момент на претендираната и наречена законна лихва (която всъщност е мораторна лихва за забава) е не от датата на влизане в сила на решението на Директора на дирекция ОДОП, от датата на заплащането на адвокатското възнаграждение - 20.06.2012 г., и това е в разрез с цитираното Тълкувателно решение, още повече, че Съдът не притежава правомощия да изменя иска, в това число и да определя друг период, различен от заявления от ищеца, тъй като това право е предоставено само и единствено на ищеца. На второ място, по делото липсват доказателства ищецът да поканил НАП или Директора на дирекция ОДОП да заплати полагащото се обезщетение и да е налице отказ за заплащането му, при което липсва и втората предпоставка - покана за заплащане на обезщетение. Всичко това води до неоснователност на този иск и предполага отхвърлянето му.

Изходът на спора определя като частично основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. Предвид изричните указания на касационната инстанция Съдът дължи произнасяне по този въпрос на основание чл.226, ал.3 АПК.

В хода на разглеждане на исковата претенция, предмет на адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ, ответникът е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1 600 лв. без ДДС (1 920 лв. с ДДС). От представения Договор за правна защита и съдействие (л.115 от адм.дело № 5316/2018 г.) е видно, че е изрично уговорено изготвяне на искова молба, процесуално представителство и защита по ЗОДОВ във връзка с отмяна на РА № [ЕГН]/30.05.2012 г. Общо претендираните разноски при разглеждането на адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ са 1 945 лв. - 25 лв. за внесена ДТ и 1 920 лв. с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение.

В хода на развилото се съдебно производство пред ВАС по адм. дело № 15098/2018 г. ищецът е претендирал разноски в размер на 1 920 лв. с ДДС, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВАС.

В съдебното производство по настоящото дело ищецът е претендирал разноски в общ размер 1 704.91 лв.- за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 045.76 лв. без ДДС (1 254.91 лв. с ДДС), 50 лв. ДТ за иск с правно основание чл.86 ЗЗД и 400 лв. за допусната ССЧЕ. Съдът намира за основателно отправеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Същото е дължимо до размера на уговорената сума без ДДС. Съдът намира, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, тъй като казусът е ясен, договарянето и заплащането на възнаграждение за адвокатски хонорар е с рутинен характер, налице са писмени доказателства за заплащането му и не се налага допълнително издирване на такива. С оглед изложеното и като съобрази разпоредбата на чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. съразмерно с уважената част от исковата претенция, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски, както следва:

- в общ размер 802.50 лв. по адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ, от които 777.50 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство съразмерно с уважената част от исковата претенция и 25 лв. за държавна такса;
- в размер на 777.50 лв. по адм.дело № 15098/2018 г. на ВАС за процесуално представителство съразмерно с уважената част от исковата претенция;
- в общ размер 1 177.50 лв. по адм.дело № 9298/2019 г. на АССГ, от които 777.50 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство съразмерно с уважената част от исковата претенция и 400 лв. за вещо лице по ССЕ.

Изходът на спора определя като частично основателна и заявената от ответника претенция за заплащане на разноски по делото. В нормата на чл.11, ал.3 ЗОДОВ съобразно конкретиката на казуса е предвидено, че в полза на юридическото лице, каквото е НАП, следва да се присъди възнаграждение, ако е било защитавано от юрисконсулт (както е в случая), съразмерно с отхвърлената част от иска, като размерът на възнаграждението не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната

помощ. В чл.37 ЗПП е предвидено заплащането на правната помощ да е съобразно вида и количеството на извършената дейност и да се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В тази връзка е приета Наредба за заплащането на правната помощ, която в чл.25, ал.1 предвижда, че за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Съдът намира, че в случая следва да определи претенцията на ответника за присъждане на възнаграждение в размер на 200 лв. Съразмерно с отхвърлената част от иска в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, както следва:

- в размер на 166.67 лв. по адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ, съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция;
- в размер на 166.67 лв. по адм.дело № 15098/2018 г. на ВАС съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция;
- в размер на 166.67 лв. по адм.дело № 9298/2019 г. на АССГ, съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], сумата 8 950 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение в хода на обжалване по административен ред на Ревизионен акт № [ЕГН]/30.05.2012 г. на ТД на НАП-гр.С., които вреди са настъпили вследствие частична отмяна на същия ревизионен акт с Решение № 931/22.06.2015 г. Директора на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОТВХЪРЛЯ иска на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], в останалата част, за разликата над 8 950 лв. до 10 740 лв., като неоснователен.

ОТВХЪРЛЯ иска на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за заплащане на обезщетение за мораторна лихва (неправилно наречена законна лихва) върху главницата от 10 740 лв., в размер на 6 451.89 лв., от датата на плащане на адвокатското възнаграждение (20.06.2012 г.), до предявяване на иска (21.05.2018 г.).

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски в размер на 802.50 лв. по адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски в размер на 777.50 лв. по адм.дело № 15098/2018 г. на ВАС

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по настоящото дело в размер на 1 177.50 лв. съразмерно с уважената част на иска.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разноски по адм.дело № 5316/2018 г. на АССГ в размер на 166.67 лв. съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция;

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разноски по адм.дело № 15098/2018 г. на ВАС в размер на 166.67 лв. съразмерно с отхвърлената част от исковата

претенция;

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разноски по настоящото дело в размер на 166.67 лв. съразмерно с отхвърлената част на иска.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: